

udlaane dens Midler osv., at finde tilstræffelig Bemyndigelse til at udlaane til Finantsministeren under Forudsætning af en saadan Overenskomst, som her er under Omtale, thi jeg veed virkelig ikke, hvorledes Kongeriget kan faae sine Penge igjen. Naar nu den høitærede Minister laaner Pengene ud til Finantsministeren, og han modtager dem som et Afdrag paa en større Sum, han successivt troer sig berettiget til at forlange af Reservecfondens Overfyld, og som han mener, at han kun er forpligtet til at tilbagebetale paa en vis Maade, og det da skulde vise sig, at en følgende Rigsdag, hvilket dog er meget sandsynligt, vilde sætte en Grændse for Udbetalingen, forsaavidt ikke den hele Sum af 2,400,000 Rd. allerede skulde være udbetalt, saa forekommer det mig, at Monarchiets Minister fra sit Standpunkt med fuld Ret kan gjøre Vanfæligheder ved Tilbagebetalingen og kan, forsaavidt han ikke faaer alt det, han troer at have Ret til, søge Erstatning paa en anden Maade, idet han kan nægte at betale det fulde Beløb tilbage.

Brock: Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at de Betragtninger, som ere gjorte gjældende af to ærede Landstingsmænd, fra 8de Kreds (Carlsen) og fra 2den Kreds (B. Christensen), i Virkeligheden afgive nye Grunde til at udstemme den her omspurgte Anmærkning foruden de mange, som foreligge i Udvalgets Betænkning, og hvorom det med Rette er udhævet, at ikke en eneste har mødt Modsigelse eller Smødegaaelse. Hvis jeg ikke har misforstaaet de ærede Talere, og navnlig den ærede Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen), indlægges der nu i denne Anmærkning en Betydning, som vistnok indtil dette Stieblik har været en aldeles fremmed. Efter alle de Forhandlinger, som ere foregaaede i det andet Thing, hvor Anmærkningen har faaet sin Tilværelse, var det ikke den nuværende Indenrigsminister, over hvem man vilde udtale Dadel, over hvis Afseer man meente at kunne beklage sig, men saavidt jeg veed, alene over en afgaaet Indenrigsminister. Har der altsaa, og derom kan der vistnok ikke være den allermindste Tvivl — jeg vil tilstaae, at jeg er ble-

ven overordentlig overrasket ved at høre den Betragtning, der nu gjøres gjældende — har der altsaa i det andet Thing, idet man vote-rede denne Anmærkning, ene været tænkt paa og sigtet til den afgaaede Indenrigsminister, er Anmærkningens virkelige Tanke den at udtale Klage og Dadel over hans Afseer, forekommer det mig at være af stor Vigtighed for Landstinget, at det nu siges: nei, den rammer netop der, hvor det er tilsigtet; thi den nuværende Minister, det er netop Manden, vi skulle holde os til; det er ham, der har udført Beslutningen; det er over ham, vi skulle udtale Dadel. Jeg tvivler paa, at der er ret Mange her i Salen, der ville slutte sig til en saadan Klage. Man kan sige, hvad man vil om Forhandlingerne mellem den afgaaede Minister og Finantsministeren, man kan finde deres „Rigtighed tvivlsom“ — jeg er personlig tilbøielig til ikke at finde det Mindste at udsætte paa dem; deres Legalitet har jeg hidtil aldrig hørt fornøstigt angriben, men vist er det, at den nuværende Indenrigsminister har man hidtil aldrig tænkt paa at angribe eller at ville ramme med nogen Anmærkning, det forekommer mig derfor at være et saa forandret Standpunkt, hvorfra man nu vil, at Sagen skal sees, at der allerede af den Grund ikke længer kunde være Spørgsmaal om at holde paa denne Anmærkning. — Men dernæst forekommer det mig ogsaa, at de Betragtninger, den ærede Landstingsmand for 8de Kreds (Carlsen) — og det glæder mig at see, at han netop kommer tilbage i Salen — anstillede, maae for ham indeholde en afgjørende Grund til ikke at stemme for Anmærkningen i dens nuværende Skikkelse. Det er med stor Tilfredsstillelse, jeg har hørt ham erkjende, at den afgaaede Indenrigsminister ikke havde gjort sig skyldig i noget Utilbørligt, Ulovligt eller Ulovalt. Han meente, at Indenrigsministeren ifølge Loven af 4de Marts 1857 havde været fuldkommen berettiget til at træffe de Dispositioner over Reservecfonden, som han har gjort, at han fuldstændig havde holdt sig indenfor denne Lovs Grændser, og han erkjendte, at den tidligere Indenrigsminister ikke heller havde gjort noget Andet. Han hittede, at det var hans Anskuelse af Forholdene, at det ikke